

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo **26**, vydáno pro vnitřní potřebu - 1.srpna 2002, nákladem 40 výtisků

TÁBOR 2002

DAZUL

Tak už je to tady - historicky první ŠESTÁK SPECIÁL O TÁBOŘE. Vychází dva týdny po skončení letošního tábora. Bylo by krásné, kdyby se nám podařilo i v dalších letech v takto započaté tradici pokračovat. Letos jsme prvně v oddíle použili psaní příspěvků do tohoto SPECIÁLU dle zkušeností z loňské wakpalaňácké expedice, kdy každý den expedice zapisovali dva různí účastníci.

Letošní tábor byl pátým samostatným táborem našeho oddílu (v roce 1997 jsme neměli na to udělat samostatný tábor a tak se Brumla, Kikina, Šikulka a Monty zúčastnili táborů 1.dívčího - Ještěrek a 4.chlapeckého - Lvíchat). Ty zkušenosti jsou sakramentsky znát. Nikdy dřív jsme nestavěli tábor tak krátkou dobu jako letos - ještě nikdy se nestalo, aby hned první den tábora všichni usínali ve svých stanech. Ze zelenáčů, kteří jeli na první oddílový tábor v roce 1998 jsou nyní nejzkušenější členové oddílu. Však jsem také nikdy jako dnes neměl takovou radost s předáváním stříbrných lipových lístků.

Tábor pro tu NEJxxx (cca 1/3 oddílu) část oddílu začal jako vždy „puťákem“. Naše putování začalo na severu Jeseníků u rašelinišť Rejvízu. Během 3 dnů jsme prošli celý národní park Jeseníky od severu k jihu - až po zříceninu hradu Rabštejn. Putovali jsme krajinou, která místy připomínala arktické kraje, vystoupili jsme na nejvyšší horu Praděd, cpali se borůvkama, pili vodu z potoků, na noc se schovávali jako divá zvěř, nenápadně zapalovali oheň, abychom si mohli uvařit jedno teplé denní jídlo, dělili se spolu o poslední hlt vody a zažívali neopakovatelné a nesdělitelné chvíle. Chvilky a chvíle, které nám nevymizí z paměti po celý život. Slovy mého oblíbeného klasika M.N.: „Celoroční plytkost a jejich trpasličí dny se propadají do studny zapomínání, ale plnost času několika letních týdnů putování zůstává, léta z tebe vyzařuje..... Z jedenácti měsíců roku si nezapamatuješ ani desetinu toho, cos prožil za jediný měsíc letní cesty.“

I táboření na našem místěčku - Ostrově, stálo za to. Dokonce bych se odvážil tvrdit, že se povedlo minimálně tak dobře jako loni. Ba co víc - letos bez potopy a s jedním dnem táboření navíc (ušetřili nám jej skauti z brněnského 113.oddílu, kteří tábořili po nás a tudíž jsme nemuseli jeden den věnovat bourání tábora). Fantastické finále celotáborové hry zůstane všem zúčastněným zcela určitě nadosmrti v paměti - temná hudba, jeskyně osvětlené loučením a prsten pomalu klesající na dno vodní propasti... I ti největší mluvkové na chvíli totálně ztratili řeč. Myslím si, že každý tak zažil pocit, jaký si zažili hoši z Foglarovy „Devadesátky“ při jejich Alvarezovi.

Udělej si chvíli čas, pohodlí a pojď si znovu prožít těch 23 táborových dnů, které se nesmrtelně vryly do historie naší ŠESTKY.

29.6.2002- 1.DEN PUŤÁKU – PRAŽENÁ ČOČKA

(KECKA)

Na tenhle puťák se všichni těšili. I když se to nemá přesto se všichni chtěli vydat na 5-ti denní pochod po horách a zažít dobrodružství s těmi nejbližšími přáteli. Vyrázili jsme ráno v 8:30 autama Unem, Pasatem a Fiatem. Měli jsme dojet na Rejvíz a od tamy už jít na Praděd. Cestou jsme spali, jedli, pili, mluvili a poslouchali rádio. Jestli se nepletu, tak náš řidič byl Ludva, byl to spolupracovník Dazula. Já a spol. s.r.o. jsme mu tak trochu pomáhali navigovat kam jet. Cestou jsme se stavili k benzince na zmrzku. Jakmile jsme dojeli jak naschvál začalo pršet, ale za chvíli to přešlo. Dazul nás zase otravoval s fotem,

ale když těch pár minut vydržíme budeme mít památku na celý život. Měli jsme dojet na Videlský kříž a povedlo se. Cesta nám trvala dlouho než jsme čekali. Cestou jsme to nemohli vydržet a museli jsme se sehnout pro krásnou, šťavnatou borůvku, a nebo červeňoučkou jahodu. Pohled na krajinu je nezapomenutelný, i když ty kopce jsou děsné za ten požitek to stojí. Cestou jsme potkával dřevěné zastávky, které nám bodly. Kolem 6 hodiny jsme našli místo na spaní a postavili přístřešek a uvařili čočku. Párky se smažily po třech na tyčce a v ešusech se vařila- pražila čočka. A teď nám Dazul čte o Jeseníkách. A jdeme na kuře, protože zítřka půjdeme na Praděd.

(DAZUL)

29.6. 2002 – vyrážíme: Kikina, Kecka, Káča, Brumla, Spídy, Chytrý, Xanda, Vojta, Hraboš, Dazul, Zub, Bára, Janina, Tutíno. Jak bývá poslední dobou dobrým zvykem, měl jsem puťák na starosti já. Tím, že na poslední chvíli odpadli řidiči (Miris, Pinčl, Eve,...) A ti, kteří chtěli jet na Puťák jenom na víkend (Zub, Bára, Janina), kapánek se nám zkomplikovala doprava automobily. A tak jsem projedžili vícero benzínu a času než jsem původně plánoval. Irča, jako externí řidič strávila za volantem přes 11 hodin! Jako humorná vsuvka, byl na úplný

začátek akce zařazen výpadek p(r)asata. Ve chvíli, kdy bylo telefonicky dohodnuto náhradní řešení, se p(r)asat umoudřil a mohlo se do něj nasoukat plný počet lidí... Zkrátka – dopravu jsme s trochou improvizace zvládli. Protože jsem se na místo plánovaného nocování dostal dřív než ostatní (po odstavení p(r)asata na tábořišti u Odry), důkladně jsem prohledal Videlské sedlo a okolí (930 m.n m.) Na tu bídu jsme měli pěkné místo u česnekového potoka asi 300 m pod sedlem. Večer jsem předčítal „Kraj horských trav“ o CHKO (dnes NP) Jeseníky od M. Nevrlého.

30.6.2002- 2.DEN PUŤÁKU - DEN VONÍCÍ TRÁVY

(KIKINA)

30.6. 2002 – Od sluníčkového probuzení k odchodu jsem napočítala asi šest aut, která projela kolem našeho spacího místa. Na NP je to myslím docela dost. Dneska se vydáváme zdolat nejvyšší horu Jeseníků – Praděd 1491 m. n. m. Šlapeme přes Videlské sedlo na Švýcárnu a tak zdoláváme dnešní největší převýšení. Hrozně mi to tu připomíná Rumunsko – kleč, kvetoucí trávy na každém kroku, po každém kroku vůně a pálicí slunko. Otvírají se nám nádherné pohledy, kdy člověk vždycky tak trošku učůrává....

Praděd je taková velká větrná hůrka, vřít se do vás opírá a vy máte chuť vzlétnout. Kupujeme si lístky na rozhlednu (dětské 20 Kč, dospělí 40 Kč) a pak ze 73 metrů

pozorujeme okolní hory – je trošku opar, ale rozhled stojí za to. Z Pradědu pokračujeme dál hřebenovkou přes Petrovy kameny, Jelení studánku až ke Skřítku. Cesta ubíhá hezky, slunko se směje a větřík si pohrává s vlasy. Ke Skřítku jde cesta hodně z kopce, a tak kolena beč íja. Mimo chodem, slavný Skřítek mě nijak nenadchnul. Hlava, nohy, ruky, žádné, stál si tam tak sám

Po menším hledání to nakonec zapichujeme asi 5 km od hradu Rabštejn na který půjdeme zítra. Za dnešek už má myslím toho každý dost, nožky bolí, hlad je a spat se taky chce. Ušli jsme asi 23 km v nejkrásnějším úseku Jeseníků, krajinou horských trav a lesů.....

(CHYTRÝ)

Tož ráno sem sa probudil hned po Spídimu. Od té doby co jsem stanul sem napočítal 2 auta, což je celkem na NP dost málo. Nejdřív jsme sa vysockovali na Švýcárnu potom na Praděd a aby to nebylo málo tak jsme ho i sešli. Další zastávka byla na Jelení studánce – no prostě kde jeleni

chlastajů a abstáci bubulajů vodu – bubly, bubly. Od napájačky jsme šli, k Skřetovi. Tam byl motorest – důležitá věc. Tož v tom motorestu jsme se najedli, napili a šli hledat místo kde přespíme. Našli jsme místo na spaní poblíž svodů a právě třepu kosu nad vyhaslým ohněm.

1.7.2002- 3.DEN PUŤÁKU - DEN PTAČÍHO ZPĚVU

(TUTÍNO)

Do vonícího oparu mě probudila zima. Vše ostatní probíhalo jako každý jiný den i snídaně, ranní hygiena a tak dále. Šak to už znáte. Vydali jsme se dál po cestě směrem na Rabštejn. Byl s tma velice pěkný pohled- Každého z nás trápily puchýře na nohách. Ale i to jsme překousli. A tak se šlo dál. Čekala nás úmorná cesta do Rýmařova. Byla to hrůza. Kamenitá cesta to

vůbec neulehčovala. Ted'koms sedíme a plácáme nesmysly. Aby ne. Udělalo se velice pěkné počasí. Fouká příjemný větřík a všechno kolem nádherně voní. No nic půjdeme dál. O nějaký ten čásek později dorazila naše tlupa do Rýmařova, kde si každý nakoupil co chtěl. Další vcelku nezáživná cesta nás čekala na vlakové nádraží. Odtud nás vláček kolejíček zavezl do Mašova, kde asi už budeme pro dnešek končit.

(KÁČA)

Je 8:55 večer. Sedím u ohně a v hlavě si přemítám den, který se pomalu chýlí ke konci. Ráno jsme se umyli v ledovém čourku pramene potoka, jako snídaní jsme měli chleby s pomazánkovým máslem a marmeládou a potom jsme vyrazili na cestu. Naše první zastávka byla na borůvky, další pak byla 1 km od zříceniny hradu Rabštejn. Tam jsme si sundali bágly a šli jsme na průzkum zříceniny. Úplně navrchu

každý dostal oplátek a pod hradem chleba se salámem jako oběd. Naše putování pokračovalo do 13 km vzdáleného Rýmařova. Jako nějakí žebráci jsme si sedli na náměstí a šli navštívit blízký supermáket. Cestou na vlakové nádraží na nás lidi (ostatně jako vždycky) koulili oči. Chvilku jsme čekali na nádraží a pak jsme vlakem jeli do Mašova. Dál už jsem nemohla, a proto o tom psát nebudu, jelikož to bylo velmi nezáživné.

2.7.2002- 4.DEN PUŤÁKU - DEN VELKÉHO TÁBOŘIŠTĚ

(BRUMLA)

2.7. 2002 – Po krásně, teplé noci jsem se probudila do ještě hezčího dne. Pofukoval větřík a mě ani nikomu jinému se moc vstávat nechtělo. Ale vstávat jsme museli, protože jsme spali sice na hezkém místě, ale také na místě blízko civilizace. Po snídani jsme sešli k potoku a provedli ranní očistu. Pak jsme vyrazili po asfaltce směrem na Heraltice. Šlo se docela dobře, kolem dokola ani noha, teda kromě nás putovníků. Chtěli jsme si zkrátit cestu a tak jsme to stříhli přes louky, lesy. Stihli jsme i

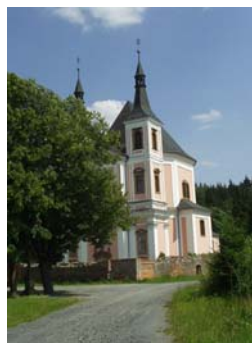
pár špica fotek. Cesta ubíhala, dokonce jsme si ani moc nezašli, jen jednou a to jen kousek. Což je dobrý výkon na to, že jsme šli bez mapy po vojenském prostoru. Ale to za přičinění Dazula, jinak nevím, jak by to dopadlo. Došli jsme na Starou vodu, což je takový zrekonstruovaný kostel uprostřed nádherné krajiny. U studánky jsme si dali siestu a uvařili extra ostré, pálivé polévky. Teda jak kdo. Pak jsme vyrazili směrem na tábořiště. To už bylo nedaleko, kolem 7 km. Cesta rychle uběhla. Všichni jsme se těšili na naši tůňku, až si do ní vlezem.

(SPÍDY)

Tož když sme stávali, tak bylo podla slunka si 7:31. Oskar svítil a to bylo jeho jediné štěstí. Ale aj větr trošku pofukoval a tak nebylo ani vedro jak v trůbě, ani kosa jak z nosa. Tož když sme konečně vylezli ze spacáků pojedli a zbalili sa, tak sme šli o dům dál. U potoka sme provedli ranní hygienu, poumývali ešáky atd. Potom sme po pár serpentínách došli do „velkodědiny“ - Heraltovice. Z Heraltovic sme měli (po správnu) jít do Libavé a potom po cestě na Starou vodu, Podlesí a na tábořiště. Ale bohužel ne všechno výjde, tak jak bychom chtěli. A proto jsme šli po jakési polňačce, která po 200 – 300 m končila, a proto jsme šli po louce, kopřivách, přes potok, přes kopřivy a na cestu. A tak sme šli a šli a šli po cestě až na odbočku, která vedla ke kostelu na Starou vodu. A protože nějaké parchantiska sa den před tím nechtěly tahat s vodu, a protože jsme v Heralticích zapomněli nabrat, tak jsme měli až ke kostelu, kde byla studánka asi jenom 1 l vody. No ale jak jsme si tak šli po té polňačce tak jsem bezúčelně pohlédl do dálky a co sem neviděl: dřevorubci si tam bezstarostně sekali a řezali a kdoví co ještě dřevo. A my protože jsme byli tam, kde jsme nesměli vůbec být, ani prstem na mapě tak jsme hodně starostně skočili do lesa, abychom byli z jejich dosa-

hu. Po chvilce odpočívání a přemýšlení, co uděláme dál, sme se rozhodli, že Dazul použije tzv. válečnou lest a že jim řekne, že jsme se v Norberčanech ptali kama se dostaneme na Starou vodu a tam nám řekli, že máme jít tamo. Když sme k nim došli tak nám řekli, že máme jít tamo. Zjistili jsme, že sů úplně v pohodě a že jim nezáleží na tom jestli chodíme po zakázaných cestách nebo ne. A ještě nám poradili jak se dostaneme ke kostelu. Říkali nám: „běžte pořád po této cestě, zahněte doprava a potom rovno“. Půjdem i kolem bunkrů. A tak jsme šli... Sem tam Dazul typl cestu, sem tam jsme udělali borovkovů, nebo jahodovu zastávku a tak. Tak za 1 km po dřevorubcích jsme odbořili na Dazulův tip doprava a šli jsme kolem ostnatých drátů, v kterých kdysi vedla elektřina a byly tam i okopy takže tam musela být i něco důležitějšího. Hledali jsme to ale nenašli. Když říkám nenašli, tak to není úplná pravda, protože za kilák, kilák a půl jsme našli dva bunkry, které vypadaly jak velké tunely, byly pevné aby odolaly náletom, ostřelování a takovým těm blbosťám. Když jsme se podívali do jednoho bunkru, tak jsme našli takový malý kontejner ve kterém byly stopy po kulkách. Kdy já se to viděl, tak sem si říkal, kdo byli ti lidi, kdo to udělali, prostřílali to ze srandy nebo...

Když jsme došli na rozcestí tak sem sa byl podívat po jedné cestě a Chytrý po druhé. Když jsme se vrátil, tak už tam Chytrý seděl a říkal, že ta jeho cesta odbočuje úplně jinde. Tak jsme šli po té mojí... Po kiláku, nebo možná ještě později jsme došli ke kostelu na Staré vodě. Tam jsme pojedli jahody, odpočinuli si a Kecka, Kikina a Vojta došli pro vodu. No vodu donesli... Sice byla nabraná v potoce, ale nám se hodila, tak jak kdyby byla z nejčistější studánky. Konečně jsme se po celém dni pořádně napili. Potom už značně svěžeji jsme se ubírali k domovu. Dazul sice říkal, že ta voda z potoka je pěkný humáč a že polévku uvaříme v táboře, ale potom co sem objevil studánku ve které byla čistá a ledová voda, změnil názor. A tak sme o čtvrt na pět začali vařit oběd. Na oběd byly polévky ze sáčku a ty byly tak pálivé, že si jich už asi málokdo z nás někdy v životě koupí. Enem stará slušná odpadovka – Spídy s poléčiču neměl žádné větší problémy a Chytrý v tom též nic hrozného neviděl. Potom nebo aj předtým sme nabrali vodu popili sme, umyli ešáky, udělali takové ty důležitosti jako je balení a šli sme směrem na tábořiště. Jak sme tak šli tak sem našel krásné místa na chytání ryb do ruk... Pak jsme odbočili na jakousi polňačku, tam jsme poprvé v životě viděl laň. Stála po břuch ve vodě a jak mně viděla, tak okamžitě začala zdrhat, ale dostala mňa dokonale... Potom, když už ces-

ta šla moc daleko od přímého směru k tábořišti, tak sme sa rozhodli, že půjdeme spát. Jak sme sa tak vracali, všimli jsme si cesty, která odbočovala ve směru tábora a tak sme po ní šli. A šli jsme kilák, kilák a něco a ještě něco a cosme neviděli: tábořiště jak sme ho tam před týdnem a půl nechali, tak tam dnes na nás čekalo. Hned jak sme přišli tak sme museli udělat pár důležitých věcí: 1.Zdělat batohy 2.Postavit hangár 3.Jít sa okúpať. To první bylo celkem jednoduché. To druhé už bylo složitější. Takový hangár to se nezdá, ale to je parchantica. Těžké je to, velké je to, blbě sa to staví. No zapotili sme sa všeci (skoro), ale stojí a to je nejdůležitější, jak sme poznali večer. Potom sme našli ručníky, mydla a takové ty další zbytečnosti a šli sme sa rychle okúpať. Voda byla jako kafe....nebyla. Okúpali sme sa, umyli prach a pot a byli sme jak noví. Po okúpání sme byli trochu hladoví a tak sme si začali vařit večeru, z toho co nám zbylo. Uvařili sme tři ešuse špaget, pár lidí sa najedlo, když to klika cvakla a přišel liják a co jedli ti další to už nevím, ale asi chleba. Při dešti jsem šel spať..... Šel, ale Chytrý mně hned zbudil s tím, že sa k nám blíží potůček vody, která kapala z oken hangáru, který měl vytáhnuté boky. Napřed sme kopali koncem lísky, ale potom sme sa rozhodli, že bude lepší, když shodíme boky hangáru. A pak jsem šel konečně spať.

3.7.2002 - I. DEN EXPEDIČKY - DEN VELKÉ MAKÁČKY

(XANDA)

Ráno nás , teda aspoň mě, probudil příchod Dazula a Kikiny z nákupu. Jak sem se u řeky aspoň trošku umyl (aby se neřeklo), tak jsem šel do kuchyně pomoci dělat snídani. Jako vždy s křížkem po funuse. Namazal jsem asi 4 rohlíky a snídane byla hotová. Měli jsme rohlíky s obyčejným máslem a se šunkou. Takových byl zežral aj deset, ovšem mohli jsme si vzít pouze tři. Po málo vydatné snídani jsme na chvíli sedli u stolu a dali jsme čtenářský kroužek. Potom jsme ale už museli začít makat. Žaby dostaly za úkol vyčistit studánku a ještě cosi, teď nevím, Hraboš, Brumla a Peťa tam též cosi dělali a my – Vojta, Chytrý, Spídy a já, jsme měli odedřít tu největší fachu. Nejdřív jsme dělali sušáky. Stačili, teď mě Vojcek žduchl, takže jsem tam udělal čáru, jsme však udělat jenom dva, když tu náhle dvě vosy, parchantice, zaútočily na našeho věrného Vojtu a to Spídyho tak teda naštvalo, že si od Brumly pučil repelent a kdesi sebral zapalák a šel ty vosy upálit. A podařilo se, ale jen zčásti protože jich lehlo jenom pár. Tak jsme sešli se sušákama, protože nám stejně chyběla pilka, a šli jsme pro tyče na týpko. Tento úsek přeskočím, jelikož se

(HRABOŠ)

Dneska jsme stávali asi v 8:30. A začlo se pracovat. Já, Brumla a Tutíno jsme stavěli přístřešek na kola a ještě jeden přístřešek na náradí. A ještě se stavěl golem - ten stavěl Chytrý, Vojta a Xanda a taky se stavěly sušáky a ty stavěl Spídy. Na snídani byly rohlíky s máslem a se salámem. Na

nic moc zajímavého nestalo, snad jenom že Spídy našel v potoce nějakou mrchu, která vypadla jak nit a kterou jsme ještě nikdo nikdy neviděli, ale to jen tak pro zajímavost. Tak jsme donesli tyče a začli jsme bourat golema a stavět nového. To jsme dělali Chytrý a já, Vojta nám nosil z Odry jíl a vodu a Spídy šel dodělat sušáky , protože mezitím ty vosy nějak vyčadil. Stavění golema byla nejdřív prča, protože jsme se furt plácali v bahně, ale jaksi se to natáhlo a tak jsme to tam plcali od první svačiny až do večere. Na oběd a svačinu jsme si sice udělali přestávku, ale stejně to byla pakárna. Pak jsme se šli do jezírka umýt, jelikož jsme byli úplně totálně špinaví od jíl. Jak bysme asi nebyli, když jsme se s Chytrým co chvíli obšťřelovali mokrým jilem jak Pearl Harbor. Pak byla konečně večerka. Měli jsme brambory a mléko. Tož to byla paráda. Pak šli Kača, Hraboš a Vojta do Podlesí hledat signál, ale vrátili se s tím, že šly poslat jenom smsky. Protože pak Hraboš nechtěla vrátit mobila Spídymu, tak ju tu po luce pohonil a málem by ju i stysal, kdyby ovšem nebyl skaut. No teď na mě Hraboš řve, že chce strašně psát tak už jí to dám .

P.S. Mám druhý neidešší zápis – su machr.

oběd byl chleba a párky. Potom jsme zas pracovali, dodělávali jsme věci, které jsme měli rozdělané. Pak jsem šla já, Kača a Vojta volat, ale nešlo to, tak jsme napsali jenom SMSky. V táboře už byly uvařené zemáky s mlékem. Pak jsme šli spát do hangáru. Spídy, Chytrý a Xanda zpívali písničky než jsme usnuli.

4.7.2002 - 2. DEN EXPEDIČKY - DEN BĚŽÍCÍCH OVEČEK

(VOJTA)

4.7. 2002 – Jako skoro každý den jsme stávali v 8:30. Dnešní den byl vyjimečný v tom že jsme byli bez Dazula a ještě v tom, že celý den pršelo. Na snídani jsme měli jahodovou marmeládu s chlebem. Protože na chvíli přestalo pršet, tak jsme si rozdělili práci. Já a Xanda jsme opravili stoly, Spídy a Chytrý měli službu v kuchyni, zbytek šel na dřevo. Po ukončení prací jsme zalezli do hangáru a spali nebo dělali ozdoby. Protože jsme si posunuli hodinky dopředu tak nám Spídy vydal svačinu dřív – válečná lest. Na svačinu jsme měli oplatky. Po svačině jsme zase zalezli do hangáru a hráli město, jméno....

(KECKA)

Ráno se nikomu nechtělo ze spacáku, poněvadž byla kosa. Na snídani byl krásný masňoučkový džemový chleba s příchutí jahody. Ráno bylo docela škaredě, takže se nikomu nechtělo nic dělat. Pak začalo pršet a už to jelo. Sem tam přestalo, ale stejně se nic nedalo dělat. Abychom neměli hlad, tak jsme přetočili hodinky a hodinu a půl vpřed a Spídy na to naletěl, takže jsme měli na předpolední svačinu oplatky. Kikina měla rozežraný opatek od myši. Na oběd jsme si udělali rýži s vepřovkou. Vařili ogaři, takže to bylo super a pochutnali jsme si. Celou dobu pršelo, takže jsme se

až do oběda. Na oběd jsme měli vepřovku s rýží – to sa Spídy fakt povedlo. Po obědě se Kecka snažila naučit hrát na flétnu - běžela ovečka. Na začátku se to dalo vydržet ale co je moc to je moc. Proto jsme Kecku vyhnali ven a my si zatím zahráli „Městečko Palermo“. Kecku to jistě přestalo bavit a proto přišla hrát za námi. Hráli jsme dost dlouho. Večeři jsme sprášili jedna dvě a šli jsme se umýt a spát. Asi v 23:00 přijel Dazul zpátky i s vůdcama, proto jsem se musel zase obudit a jít nosit věci, které přivezli. Nakonec jsme se zase všeci uvelebili a opět usnuli.

nudili a spali. Výhoda byla, že všeci vůdci odjeli pryč, takže nám, nikdo nemusel poroučet a hnát nás do práce. Furt jsme se nudili až kterýsi hodný člověk vytáhl na nás jestli si nejdeme hrát palermo. Jóóó - všeci si vzali spacáky a nasádlili sa na naše karimatky. Já jsem se nemohla naučit Běžela ovečka...a všeci už ze mě byli na vývrat. Tak jsem se odklidila ven, ale aj z venku mě slyšeli do hangáru, nakonec jsem šla hrát s nima. Na večeři jsme si uvařili polévku – byla moc dobrá. Pak sa šlo spať, když vynechám pár drobností. No a tak za dvě hodiny přijel Dazul a spol s.r.o., dovezli věci a my nosili do hangáru. No a to je konec dne. Jdu spať.

5.7.2002 - 3. DEN EXPEDIČKY - DEN VELKÉHO PRACOVÁNÍ

(CHYTRÝ)

Tento den začal krásným slovem Xandy – „vstávejte“. A po vyjítí z hangáru krásný úsměv sluníčka a potom Hraboša. To byl trošku rozdíl. Všichni víme, který je hezčí. Po snídani se začalo pracovat. Já a Mira jsme začli stloukávat kadibudku, Spídy a Dazul jeli do Kačic pro kola a pro naše bedny. Ale ještě před tím jsme odnositeli všechno jídlo do zásobáku. Radek a ostatní začali pomalu zavětrovat stany a stavět přístřešek pro nářadí. Ale zpět k kadibudce, no nebyla vůbec představa jak bude vypadat a tak se začlo pěkně od

začátku. Vyhodila se velká mrtvá myš z důry. Důra se vyčistila a začly se pokládat první trámký do vyhloubené důry, samozřejmě, že rovno, jsme přece skauti, no radši jenom lidi. Před obědem přijel Dazul a Spídy a tak jsme vozili kola. Na oběd byly špagety se sýrem. Čaj byl od 7. oddílu, kteří měli službu, místo sladkého byl slaný. A nechtěli uvařit další. Pěkné socky. Takže s dobrů náladů jsme se dali zpět do práce k děláni WC, kde jsem zůstal až do večera kromě páru výletů. S Kačů jsem jel do Podlesí nabít aku. Jo ještě jsme potom připevnili můstek na skákání a zalehli.

(KIKINA)

Po úžasné noci plné nošení beden, růr, desek a podobných věcí jsem se probudila do krásného sluníčkového dne. Pro změnu byl plný stlůkání, vrtání a pobíhání. Práce byla spravedlivě rozdělena a všichni za veselého zpěvu nadšeně makali. No, vlastně, až tak zase ne, protože bylo hrozné horko. Některým, zdá se, to trošku vlezlo do makůvky a místo cukru dali do čaje sůl, no, opravdu mňamina. Jinak ale byla služba dobrá, to musím uznat, protože špagety nebyly lepkavé... Během dne se udělalo spoustu práce. Zavětrovaly a nahodily se stany, od studny se dotáhla hadica, udělaly se sušáky a různé věšáky a hlavně – ogaři postavili první historickou kadibudku. Je doopravdy úžasná. Čistá,

nesmrdí, nekape tam, člověk nikam nepadá a je z ní hezký výhled. Myslím že tam spousta lidí stráví spoustu velmi příjemných půlhodinek.. A protože máme tábor pána prstenů, přidělali jsme k bráně směrové šipky: Dno pytle- kuchyně, Brandyvína – Odra, Lorient – les... Až k večeru jsem se dostala k tomu, abych rozbalila svou krabici z domu. Je to vždycky takový pozdrav z domova, připomínka čistého a voňavého domečku a maminky. Ovšem nic nevoní tak jako tráva usušená sluncem a nic není tak čisté jako kapky rosy na stanové celtě... Někteří už dneska spí ve svých příbytečcích, ale většina se ještě uchyluje k hromadnému spaní v hangáru. Zítra už začíná tábor...

ŽÍŽALY:

Brumla

Judy

Klášťe

Sluníčko

Budulínek

ŽABY:

Kecka

Káča

Méďa

Fialka

Violka

ŠNECI:

Spídy

Chytrý

Medvěd

Pája

Máta

SEDMIČKA:

Sněhula

Xanda

Vojša

Ondra

Hraoš

VLČATA:

Jery

Havran

Očko

Zdenda

Cipísek

SVĚTLUŠKY:

Delfínek

Chita

Hvězdička

VEDENÍ TÁBORA:

Pinčl

Zub

Dazul

Miris

Anita

Bára

Irča

Eve

Kikina

CELOTÁBOROVÁ HRA

PÁN PRSTENŮ

Tři prsteny pro krále elfů pod nebem,
Sedm vládcům trpaslíkům v síních z kamene,
Devět mužů, každý je k smrti odsouzen,
Jeden pro Temného pána, jenž dlí na trůně
V zemi Mordor, kde se snoubí šero s šerem.
Jeden prsten vládne všem, jeden jim všem káže,
Jeden všechny přivede, do temnoty sváže
V zemi Mordor, kde se snoubí šero s šerem.

6.7.2002 - I.DEN TÁBORA - DEN PŮLNOČNÍHO TAJEMNA

(SNĚHULA)

Tak už je to konečně tady, odjíždíme na tábor. Ti věští machři už jsou tam. Ráno moc nestíhám a v koutku duše se bojím, abych stihla vlak. Na nádrži už byl pěkný chumel lidiček z Kačic. Ještě jsem se stihla rozloučit s mamkou, Zdeňou a psem Ferdou a už jsem seděla ve vlaku, očima mýjela baráky Jablunky a v duchu se loučila. Cesta vlakem celkem ušla. V jakémsi městě se k nám připojily do vláčku motoráčku skauti z Ostravy, ve Vítkově vystoupili. Ve vlaku byl hluk a hooooodně lidí. V Budišově na nádrži nás čekal Dazul

s autíkem. Všeci jsme do něj naskákali a vezli se skoro až k tábořišti. V táboře byl klid, každý pracoval. Batohy jsme si složili za stany, pak byl nástup a nakonec si každý udělal svůj pelíšek. Tak nějak sa pracovalo až do večera. Po té bylo hamu papu, nástup a slavnostní oheň. Velké světlušky a vlčata přestupovali do družin. Celkem unaveni jsme zalehli do hajan, když v tom uprostřed noci jsme byli probuzeni a lřča nás odváděla někam pryč. V dále byly vidět světla loučí. Vypadalo to tajemně, ale krásně. Zahajovala se celotáborová hra. Pak jsme zalehli do svých pelíšků.

(KÁČA)

Ráno mě probudil tón budíku a hlavou mi prolétla otázka proč žaby. Vstávali jsme o hodinu dříve než ostatní, protože na nás čekala služba v kuchyni. Sice jsme vstaly, ale žádná z nás nevypadala jako kdyby se probudila plná života do nového dne, ale jako kdyby se právě chystala umřít. Na snídani jsme nařezaly chleby a namazaly jsme ho máslem. Na vrch jsme měly dát povidla, ale protože byla úplně ztvrdlá, smíchaly jsme to s marmeládou. Ale nikomu ani muk. Po snídani se rozdělila práce a Kecka, Radek a Kikina šli na vodu. Já jsem zůstala v kuchyni a dodělávala jsem nějaké ty věci. Po poměrně dlouhé době se vrátili z vody a sdělili nám, že objevili studnu přes 60 let starou a že je v ní pitná voda. To asi všechny potěšilo. Po celé do-

poledne naše družina pendlovala mezi kozou na dříví, kuchyní a stany. Na oběd jsme vařily čočku s opečeným párkem. Zpočátku to vypadalo jednoduše, uvařit čočku, nakrájet a opéct špekáčky, ale když přibývá stále více věcí, které musíš udělat a dřeva na topení ubývá, tak máš chuť nekam vypadnout. Přesto jsme to stihly a dokonce jsme si mohly i pár minut odpočinout. Chvilku před obědem přišly děcka. Bylo to samé objímání a ... Po obědě si každý mohl udělat nebo dodělat poličku pod postel. Samozřejmě, že se mnoho lidem nechtělo, ale co už. Po celou dobu se hrála hra na zloděje. Sice se u ní musí dávat dobrý pozor, ale zvládali jsme zároveň i makat. Na svačinu se všichni těšili. Ušla. Nástup byl docela zajímavý a dověděli jsme se na něm co bude.

(MEDVĚD)

V 6:50 jsme odjeli autobusem na tábor. V Jablůnce jsme nasedli do vlaku a jeli jsme na Hranice z Hranic jsme jeli do Budišova nad Budišovkou. Vysedli jsme z vlaku a dali jsme si pokřik. Dazul nás pak odvezl autem i s batohama, pak nás zase vysadil ale naštěstí bez batohů a tak

jsme došli na naše táborové místo. Někteří už tam byli protože byli na puťáku. Pak jsme si našli stan do kterého jsme si dali věci, pak pracovali, měli přestávku a už byl večer. Některé vlčata a světluška přestupovali, byli to: Pája, Medvěd, Mátá a Violka.

7.7.2002 - 2.DEN TÁBORA - DEN VELKÉ PRÁCE

(RADEK)

Všechny rána jsou krásné. Obzvláště když se člověk probudí a všude kolem jsou jeho dobří kamarádi. Hupky dupky ze spacáčku a tím pro mě začal nový den. Je nás tu tolik. Rutina: vanaři, snídane a hurá na nástup. Je pravda, že je nás tu habakuk, ale taky je tu hodně práce. Po nástupu, kde se rozdělilo co kdo bude dělat, jak když do

vrabců střelí. Každý se chopí práce a jde to ráz na ráz. Most, brána, odpalbalové tyče, síť, symbolika a tak dál. Hurá. Přišel čas oběda a odpoledního klidu. A potom. Potom začala etapová hra - Slavnost. Rody se předhánějí, kdo toho nejvíc sní a vyhráli lidé. Do večera se už skotačilo a hrálo se co se dalo. A tak skončil druhý den

(HRABOŠ)

Dneska jsme všichni vstávali v 7.30 hod. Dneska nebyla rozcvička, protože je dneska neděle a na snídani byl chleba s máslem a se salámem a potom byla táborová hra na lov jídla, které byli nakreslené na papírkách. Na oběd byly brambory s mlékem a na pití čaj, nebo voda se šťávou. Na svačinu byly přesnídávky a piškotama a voda s sirupem. Na večeri byl chleba s paštikovou pomazánkou s pórkem. Pak jsem dodělávali nějaké věci, které jsme nestihli dodělat na expedice. Dodělával se most přes Odru, ať se dostanem k latrínám a k odpadovce a most přes bažinu.

(HVĚZDIČKA)

Ráno, protože byla neděle jsme vstávali v 7:30. Rozcvička a na snídani chleba s paprikou, rajče a ještě okurek. Dělalí jsme most přes potok a bažinu, symboliku, síť na volejbal, tyče na odpalbal a stavilo

se teepee. Na oběd bylo sójové maso s rýží. Po odpoledním klidu byla tysanica – etapovka, koupání, svačina, hra o kradení vlajky, večere, sauna a potom už do spacáku.

8.7.2002 - 3.DEN TÁBORA - DEN VELKÉHO GLUMÍŠKA

(BÁRA)

Do nového , krásného a sluníčkem prozářeného dne mě probudily noty klouzající z Brumliné flétny. Vyprali jsme vlčata a světlundy ze spacáků a až do nástupu probíhalo všechno jako každý jiný den. Po nástupu se všechny družiny vydaly do blízkého okolí na projížďku na kolech. Světlušky, vlčata, Anita a já jsme vyrazili k dračí jeskyni. Po cestě si děcka naprali

žaludky malinama, ale na obědě to nebylo moc poznat. Po obědě nastal čas na další část etapovky. Byla to výprava za Glumem do Mlžných hor. Myslím, že měla velký úspěch a i já jsem z ní byla nadšená. Glum byl prostě – glumový. Večer jsme ze sebe smyli pot z celodenní dřiny saunou a vybraní jedinci měli možnost dát si rozmluvu s bohem ve smaragdovém kruhu.

(VOJTA)

Jako každý den jsme vstávali zase v 7.00 hodin. Na snídani jsme měli rybí pomazánku s chlebem. V prohlídce stanů jsem měl včera prase, tak jsem si to musel zlepšit na meč. Na nástupu se Xanda se mnou přihlásil o plnění odborky Tři orlí pera. Po nástupu začla akce „HEJRUP“, která byla zaměřena na nošení dřeva do kuchyně. Dlouho jsme váhali kam jet na družinovou výpravu. Proto jsme jeli do Oldřůvek. Hraboš si byla zavolat a koupit lžičku.

Cesta dlouhá á 4km nám trvala 1.30h. Protože všude bylo plno malin. Na oběd ani nevím co bylo, protože jsem držel ještě hladovku a mlčení. Při etapovce jsem mlčení porušil, ale vydržel jsem dýl než Xanda. Tak už nám zbývá vydržet hlad. Na večeri byly párky s rohlíky. Po nástupu byly nějaké hry a Smaragdový kruh a také vanaři. Moc se mi nechtělo hrát nebo poslouchat příběh z Pána prstenů, proto jsem šel spát.

9.7.2002 - 4.DEN TÁBORA - DEN

10.7.2002 - 5.DEN TÁBORA - DEN VELKÉ TROJKY

(OČKO)

Hned po nástupu jsme jeli na kolách ke trojce. Jak jsme tam dojeli tak jsme jim udělali přepad. Měli tam úplně jiné stany a mají jinou kuchyň a zásobák. Pak jsme hráli fotbal a Bejzbol. Vrátili jsme se v 19:00. Ujeli jsme asi 20 km.

(BÁRA)

Jasná hvězdná noc už zase padá na náš tábor a já přicházím k ohni, u kterého už sedí lidi, které mám ráda a jsem vděčná

za to, že tu můžu být s nimi a společně s nimi vnímat teplo ohně a v pevném sevření rukou rozmlouvat s Bohem. Takové modlitby mně dodávají sílu, odvahu a novou energii, protože právě tuto energii cítím jako spojení všech energií lidí, kteří jsou u tohoto ohně. Někomu se možná zdá, že taková modlitba je jen chvilka a malá část táborového dne, ale pro mě je to jedna z velkých, nejdůležitějších, nádherných, obohacujících a uvolňujících chvil. A za to všechno moc děkuju!

(SNĚHULA)

Ráno jsme vyjeli na kolách vstříc Trojce. Sluníčko svítilo, počasí nám přálo a nálada byla také super. Všeci jsme vyfasovali dobrou svačinu a jeli. První velká zastávka byla v obchodě v Oldřůvkách. Všeci jsme si nakoupili nějaký ten mls. Dokonce byl v této vesničce i signál, takže jsme žhavili sítě. Z Oldřůvek jsme si to profrčeli až k Barnovu. Po cestě bylo plno jahod a malin-mňam, mňam. Když jsme přejeli hráz Barnova vedly tam dvě cesty, jedna pěkná a druhá horší - můžete hádat, kterou jsme jeli! (Tou horší) Asi po kiláku cesty jsme narazili na polňačku. O kus dál nás čekal brod, pořádně jsme sa rozjeli na kolech a už jsme byly skoro suší na druhé straně vody. Pak už sa jelo pořád po cestě, tak jak kdo mohl. Byly jsme celkem roztrkaní, ale v pohodě. Ke Trojce jsme dojeli asi o dvacet minut dřív, takže jsme se rozhodli udělat přepad. Po té jsme jim zabékali pokřik, prohlédli si jejich tábor a šli hrát na louku hry. Jedna skupina hrála fotbal a druhá "bejsbol", pak se to prostrídalo. Šťastní jedinci si vyzkoušeli střelení z kuše. Celí nešťastní jsme se vydali na cestu zpátky. Na večeru nás čekal výborný řízek se zemanem. Večer byl potom volnější. Nevím jak ostatní, ale já jsem byla dost unavena.

11.7.2002 - 6.DEN TÁBORA - DRUŽINOVÝ DEN

(SNĚHULA)

Tak trochu byl dnes obrácený den, dopoledne byla totiž etapovka a potom po obídku jsme se vydali po družinách do města. Anita nám dala úkolky, které jsme měli plnit. Do Budišova s náma jela aj Nikola - Dazulova neteř. Cesta byla pohodová a klidná. Xanda se furt cpal třeshněma, asi by vyšlo nastejno, kdyby snědl kilo olova, ale co už...Metr za značkou Budišov jsme otevřeli papír s úkolkama. Shodli jsme sa na tom, že si první prohlédneme

město a pak se možná vrhneme na ty úkoly. První zastávka vedla do cukrárny, ve které nakonec skončila půlka oddílu. Posilnění jsme se vydali dál po městě. Hraboš hodila kosu, ale jinak v pohodě. U kostela jsme potkali ostatní, tak abychom nevypadali divně začali jsme také plnit ty úkoly.. Šlo to celkem v klidu. Do půl sedmé jsme měli být v táboře, takže jsme se pak vydali na cestu. Nasbírali jsme pár borůvek a malin ke krupici a jeli do tábora.

12.7.2002 - 7.DEN TÁBORA - NÁVŠTĚVNÍ DEN

(KIKINA)

Na tenhle den přesně v polovině tábora se těšil asi každý z nás. Někteří jen tak pro sebe v dušičce a někteří se k němu zase upínali jako k svítícímu majáku. Ale to už tak bývá. Malý človíček prostě potřebuje maminku stejně jako chleba a vodu a také to dává najevo tak, že se moc těší až ji zase uvidí. Ten větší človíček se také těší, ale má tolik jiných povinností, že na to prostě nezbyvá čas a navíc je většinou přecejeno víc zvyklý a ani mu nepřijde, že je pryč tři týdny – při setkání s mamkou mu to ale většinou velice rychle dojde... Dnes je teda návštěvní den. Už od časného rána se v kuchyni škvří tradiční kyselica. Všichni dělají poslední úpravy ve stanech a to po-

řádku uvádějí také sebe, aby je drazí rodičové vůbec poznali. První odvážlivci přijždějí už kolem deváté hodiny a pak už se trousí jedni za druhýma. Někteří táborníci odjeli za zmrzku a tak je program hodně volný, snad až na etapovku: jednotlivé národy Středozezemě mají za úkol pronést hořící svíci přes území bráněné Stíny. Každá družina si poradila jinak. Někteří nesli svíci jen tak, někteří na kousku destičky a někteří zabalenou kůře. Tento postup se Hobitům moc neoplatil, protože jim shořela svíčka i s kůrou a málem i s vlasy Hobita, který ji nesl... Odpoledne pak už probíhalo volně a večer se zpívalo v hangáru, protože už tradičně začalo pršet.

(SNĚHULA)

Konečně sobota. Dnes mají přijet naši rodičové. Někteří tu byli už v devět hodin. Dopolední bylo celkem volné. Mohli jsme korálkovat, hrát hry,...atd. Na oběd byla, už jako tradičně, kyselica. Udělal sa jí celý hrnec, ale za chvíli byl stejně v tahu. Kolem jedné přijela i moje maminka, Lenka, Jarek, Zdeňka a maminka od Sluníčka. Provedli jsme je po táboře, ukázali

tůňku a naši přepychovou latrínu. Po poledním klidu byla etapovka. Každá družina šla kilásek za tábor a měla za úkol donést do tábora svíčku - zapálenou, aniž by mockrát zhasla. Možem byt' na sebe pyšní, protože Sedmička, alias Lidé vyhráli tuto etapovou. Odpoledne také trochu sprchlo. Večer byl jako tradičně nástup a program v hangáru, zpívalo sa a veselilo sa.

13.7.2002 - 8.DEN TÁBORA - DEN NÁVŠTĚV

(ONDRA)

My jsme dostali úkol, že máme udělat botanickou zahradu. Ta nám trvala půl hodiny. Pak jsme měli zdravotvědu a Kikinou. Kikina se nás ptala na různé věci. Třeba jaké je nebezpečí života. Mně přijeli rodiče po druhé a odjeli půl hodiny před obědem.

Na oběd jsme měli sojové maso a rýži. Pak byl polední klid. Pak byla sedmá etapovka za Stromleny, to byly takové balónky, kdy byly namalované oči a uši, nos a pusy. Taky jsme jeli na Barnov si zaježdit na raftu. Vojta, Xanda a Sněhula si dělali odborku plavec - uplavali 500m.

(DAZUL)

Návštěvní den je vždy velmi očekávanou atrakcí, protože dorazí rodiče a společně s nimi dorazí též leccos pro mlsné jazýčky táborníků. Zaznamenání hodný je Anitin výrok: „Zítra přijedou Camfrlovi, že? Já už mám takovou chuť!“.

Nicméně Návštěvní den nese i svá rizika v podobě velkého tesknění a smutnění za rodiči. Je to vždy velký psychický nápor především na ty nejmladší - světlušky a vlčata. Letos proti původnímu plánu odcestovala Hvězdička. Škoda, nám na táboře určitě chyběla a několikrát jsme ji vzpomněli.

Pozitivní byla i dnešní návštěva Boba a Šikulky - moc nás to všechny potěšilo.

14.7.2002 - 9.DEN TÁBORA - ODULA

(DELFINĚK)

Před obědem byla etapovka. Byla taková s papírkama, že sis musel zapamatovat čísla která chyběla na papírkách. Po etapovce byl oběd. Po obědě byl odpolední klid. Když byl odpolední klid tak všeci byli

ve vodě. Po odpoledním klidu, po družinách jsme dělali všecko možné. Světlušky a vlčata šli střílet z luku. Potom byla večeře. Po večeři se šlo k ohni. Tam se četla kniha, pak byli vanáři, modlitba, smaragdový kruh, večerka.

(SNĚHULA)

Ta jak to bývá čas letí a letí a letí. No, ale my se máme tejně furt dobře. Počasí nám přeje sluníčko svítí... Dopoledna byla opět etapovka. Tentokrát jsme si měli pamatovat chybějící čísla, která nás vedla až ke starému táboru a dál do hor. Tak jsem šla i já, cesta utíkala rychle a stejně tak rychle mi vpadávaly čísla z hlavy. Když jsem došla k číslu 52 spadla na mě ze stromu

strašlivá Odula. Radek na mě vyhrkl, abych rychle řekla tajemnou formuli, tož jsem tak učinila. Chvilu jsem tam s ním kecala, nejlíp sa prej lekla Judy a Zdenda. Za tuto etapovou dostala každá družina stejný počet bodů (5). No, dál nás čekal oběd - hami, hami, hami. Odpoledne byl družinový program, korálky, koža, střílení z luku,...Večer se četlo z Pána prstenů.

(KIKINA)

Dnešní den se mi moc líbil, snad proto, že nebyl nijak uspěchaný a přesto bylo pořád co dělat. Etapovka se operativně přesunula na dopoledne, protože po obědě jsme čekali návštěvu trojkařů a byla obzvlášť dlouhá. Každý příslušník jednotlivých družin absolvoval krátkou cestu, během které si musel zapamatovat několik čísel, nychaných v řadě od 1 do 60. Úkol to nebyl zrovna lehký, ale všichni se ho myslím zhostili nejlíp jak mohli. Snad proto byli dnes vítězi všichni a všichni dostali stejný počet bodů... Slíbená návštěva trojky se nakonec nekonala. Protože právě dneska

začaly vojenské střelby a oni náhodou datrefili na vojáky, kteří hlídali hranice. Jsme přece jenom ve vojenském prostoru a o náhodu tu není nouze a tak se stalo, že milé návštěvníky poslali zpátky přestože byli 1 km od nás to kvůli zdánlivé maličkosti. Neměli tzv. psí známky, které se tu musí nosit. A tak jsme se zabavili jinak. Někteří si vyráběli klíčenky z kůže, někteří drhali, korálkovali a jinak se zručnostně zdokonalovali a někteří šli se Zubem střílet z luku. Každý si mohl vybrat co chtěl a tak se nikdo nenudil. Večer jsme zapálili oheň a přečetli jsme si kousek z třetího dílu Pána prstenů....

15.7.2002 - 10.DEN TÁBORA - DEN BUDIŠOVSKÉHO SUPER MEGA MARKETU A PŘÍPRAVY SLIBOVÉHO OHNĚ

(XANDA)

Z tohoto dne si bohužel pamatuji jen etapovou, jelikož pro nás dopadla nejlíp. Úkolem všech družin bylo ubránit co nejvíc jídla před zákeřnými stíny. Dva z nás vždycky stáli u stanu, jež představovaly hradby a bránili jídlo stříkajícími pistolemi. Ostatní museli nosit vodu z Odry v ušácích a doplňovat svým spolubojov-

níkům pistole. Tož nejvíc jsme toho ubránili my, protože nám zbyly asi čtyři jídla, takže jsme vyhráli. Jenže všeho moc škodí a tak jsme si v kole Osudu vytočili dva body a v Kole štěstí úkol, že celá družina musí jít do vody. Jak už jsem se zmínil, nic už si z toho dne nepamatuju, takže končím. Čau!

(ZUB)

Tož tu máme 10. den tábora. Skoro hned po nástupu jsem já, Eve, světlušky a vlčata vyjeli na kolistický výlet do Budišova. Po cestě nás dohnal Dazul. Protože mu padala klika s pedálem tak vyjel později. Ve městě jsme mrkli na kostel a pak jsme si dali rozchod. Zmrzlina a návštěva Budišovského super mega marketu byla hlavním cílem skoro všech, kromě Dazula, který si koupil noviny a spokojeně hlídal kola. Po cestě zpátky šel Zdenda při kole jen jednou a to do kopce za Budišovem a celý zbytek cesty už šlapal jak kabrňák. Na nástupu si za to vysloužil pochvalu. Ještě jsem zapomněl. Zdenda koupil Irči krásný dárek. Zelený lak na nehty. Prej takový

krásný do přírody. Po obědě byla etapovka ve které měly družiny za úkol bránit jídlo v táborovém kruhu – pevnost. Útočníci měli dlouhé tysací tyče s bambulů na konci, namočenou v červené barvě a obránci stříkací vodní pistole. Etapovka se vydařila. Mokří byli všeci a někteří aj červení od barvy. Po etapovce se hrály hříčky, korálky, kůže, drhání. Sedm lidiček, kteří chtěli skládat slib si šlo chystat svůj slibový oheň. Když to dodělali měl každý z nich, kromě vlčat, ti byli dohromady, pohovor s vůdcem před slibem. Některé vlčata mě překvapily dost, některé míň. Připravení byli všichni.... Bohužel počasí nám neprálo a slib se odložil. Večer byl večerní program, čtení, zpívání, modlitba, smaragdový kruh, spánek.

16.7.2002 - 11.DEN TÁBORA

(VOJTA)

Dnešní dlouho očekávaný den - slibový. Bylo hezky, akorát večer zase začalo pršet, tak se slib odložil na zítřek. Tento rok jsem se rozhodl, že budu skládat slib i já. Slib nás skládalo sedm. Já, Xanda, Sluníčko, Budulínek a vlčácké sliby- Cipísek, Očko a Medvěd. Před svačinou nás vůdcové vyslali, abychom slavnostní

oheň nachystali sami. Trvalo nám to asi hodinu a půl. Potom přišel Radek, aby se podíval jak jsme na tom a aby pohovořil s Xandou o významu a plnění slibu, zákona a denního příkazu. Ostatní jsme šli do tábora k ostatním vůdcům, abychom si s nimi také promluvili. Potom byla večeře a po večeři jsme hráli nějaké hry a potom jsme šli spát a těšili se na zítřek.

17.7.2002 - 12.DEN TÁBORA - DEN RÁDCŮ

(MIRIS)

Minulý rok na táboře si asi vůdcové chtěli usnadnit práci a proto vymysleli rádcovský den. Ten je výjimečný tím, že celodenní program mají na starosti rádcové a my ji do toho vůbec nezasahujeme a aby to bylo opravdu jen a jen na jejich hlavách, necháme se vzbudit ještě před budíčkem a zmizíme někam pryč. Anita mně ráno budí, ale protože mně už od včerejška není moc dobře, zůstávám v táboře a všechno to pozoruju jedním okem ze stanu. No teda pokud nespím. Všechno začíná klasičky. Budíček, vanař, snídaně a pak nástup. Ale pak už to je trošku jiné. Je písknutá příprava a hned na to Finská stezka.

Prostě překážková dráha se vším všudy. Voda, bahno, lano... No prostě na protáhnutí to pravé. Na oběd se už vrací vůdci na tábořiště, ale nic se nemění. Tábor šlape podle rádců. Počasí přeje a blbnutí ve vodě je samozřejmostí. Vždyť to má na starosti Spídy a ten by si to neodpustil. Celý tento den si rádcové završili tím, že asi ve 3 v noci cvičný přepad tábora. Nikdo mimo ně o tom nevěděl a asi proto byla hlídka dost vyplašená a nevzbudila nás ona, ale až Irča. Spídy s Xandcou se nechali chytit a jen pronesli, že by nás mohli odnést aj ze stanem a nikdo by se nevzbudil. Takovův tečku teda udělali rádcové za svým letošním dnem.

(SNĚHULA)

Jak tomu bylo loni, tak letos měli rádcové svůj den. Vstávalo se jako obvykle v sedm. Hned po nástupu měl Spídy a Xanda připravenou Finskou stezku. Zvítězili hoši - Šneci, my jsme byli poslední. Protože se vyjasnilo šli jsme do vody hrát vodní bitky. Tak nějak jsme hráli samé hry až do oběda. Pak byl polední klid a

po té velká bojovka, boj o vlajku. Hra opakovala asi ještě dvakrát. Další hříčka byla nošení věci, třeba jehel, kopřiv, sirek,...atd. Kdo toho donesl nejvíc zvítězil. Před večerí bylo ještě divadlo, fakt super!!! Chlámali jsme sa jak diví. Večer po nástupu se skládal slib, od nás skládal Xanda a Vojta. V noci měli rádcové připravený ještě menší přepad vlastního tábora.

18.7.2002 - 13.DEN TÁBORA - ŽRANICE

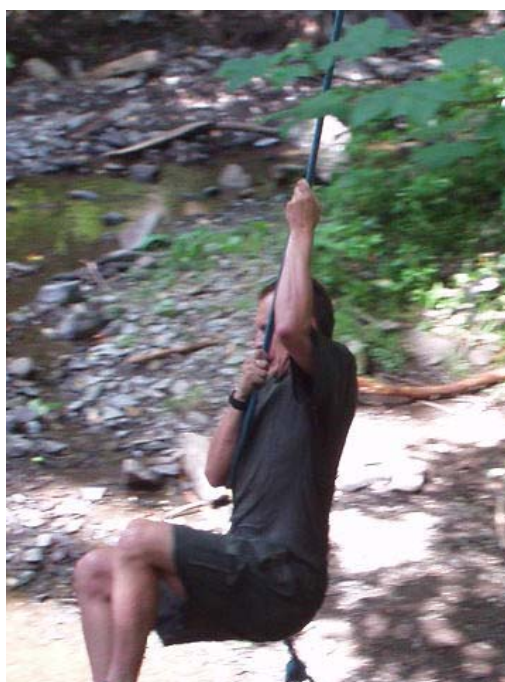
(ONDRA)

Ráno, jak jeden byl ze stanu ven tak si musel jít pro špagát a svázali si dvojčky ruce nebo nohy, kdo si svázal ruce, tak tomu druhému čistil zuby. Až si vyčistili zuby tak se mohli odvázat. Pak byla snídaně, kontrola stanů a nástup a dopolední pro-

gram. Byl oběd, odpolední klid, odpolední program, svačina. Na svačinu byla vánočka. Přijeli Trojkaři - s nima jsme si zahráli pašeráky. Začlo pršet. Tak jsme šli do hangáru. Zpívali jsme písničky. Večer pak byla ještě žranice.

PŘEPAD. (Klišťě☺) Na středu 17, byl na plánu rádco-vský den. Jo, asi si říkáte, šak ona není rádce, ale do téhle akcíčky mě rádcové zasvětili. Kromě mě o tom věděli - samozřejmě Radek (protože je vůdce), Irča (ta na to přišla sama), no a pak už jen rádcové-Spídy, Judy, Kecka, Xanda, Sněhula. Službu měli Mágové (takže my - to pro ty co už zapomněli). Přepad jsme měli naplánovaný na 3 hodiny (ráno). Hlídku měl Budulínek a pes dělala Kikina. Judy nás vzbudila celkem brzy (měla hlídku a nechtěla se jí hlídat asi). Nachystali jsme před vůdcové dvě lavory s vodou (bohužel se nachytil jen Miris). Přepadníky dělal jen Xanda se Spídim, že prý jim dalo hodně zabrat než Budulínka přesvědčili o tom, aby začla pískat přepad a volat poplach. Chudák Budulínek, mě někdo proběhnout před očima v blízkosti jednoho metru, tak se asi nezmůžu ani na ten slabý dlouhý hvízd, kterým Budulínek vzbudila pár lidí v tábořišti. Hlídací pes se o přepadu dozvěděl skoro až poštědlní. No nic, dál to popisovat nebudu, kdo byl ví, kdo nebyl má smůlu (ach chudáčci). Akorát na jisto vím, že kdyby nás někdo přepadl, tak by si mohl odnést zásobáky s podsadou a nikdo by si toho nevšiml.

19.7.2002 - 14.DEN TÁBORA - DEŠTIVÝ DEN

(OPSÁNO Z CANCÁKU SNĚHULY

Čas letí moc rychle. Teď máme polední klid, píšeme kroniky a cancáky. Venku prší. Sedím v hangáru a poslouchám Kikinu jak hraje Enyu .Kapky deště se dorážejí od plachty a chladný vzduch se vtírá mezi nás. Děti hrají mikádo. Dopoledne jsme navlékli korálky dělali s kožu, prostě pohoda. Asi hodku před obědem nás Dazul vyhnal do hor. Už po druhé jsme se měli pokusit najít tábor těch kluků, co jsou tu na černo. Podařilo se to najít jenom světluskám a vlčatům. „.....tak tu sedím a je mi

(KIKINA)

Hned ráno dostaly družiny velký stopařský úkol: najít, pokud možno neviděni, tábor zálesáků, který je od toho našeho vzdálený asi půl kilometru. Kupodivu ho našli jenom trpaslíci, i když za cenu zranění. Jerry si totiž narazil ruku a má ji v dlaze, ale to nekazí jejich velkou radost z úspěchu... Až do oběda potom doděláváme svoje ruční práce- drháme, drátkujeme, někdo si vyrábí lapač snů...

Celou noc na dnešek přšelo, a tak je ještě teď všude docela mokro, přesto se družiny vydávají na toulky okolím nebo na výpravu na družinové místo. Někteří jí škodolibě říkají Výprava za hledáním Kecky, ale samozřejmě to nemyslí vážně, protože to by bylo vůči ní dost nefér. Zatím se drží moc dobře, snad už to do nástupu vydrží. Prožila asi dost krutou noc, a tak by teď asi bylo dost zdrcující, kdyby ji někdo našel... Mezitím, co jsou všichni pryč, v táboře se chystá velký rytířský turnaj. Před týpkem vyrostla rytířská aréna ozdobená vlajkami jednotlivých národů Středozemě. Samotný turnaj začal hned po návratu ostatních a

zima, z vodky pěkná kocovina, že prej se nic neděje, když umírá naděje,.....“ Tak nějak se zrovna cítím já.... sedím na celtě v lese mezi lidma ze Sedmičky.....dobře se mi sní, ale jen sní bohužel je skutečnost jiná..... Ještě dva dny a jedeme domů. Mám v sobě smíšené pocity. Těším se domů, ale zároveň tu chci zůstat. V noci jsem měla hlídku s Chytrým. Noc byla klidná a jasná, kéž by taková byla i moje mysl - klidná a jasná...Nevím co mám čekat od zítřka, bude totiž poslední etapovka, uvidíme...

trval až do večere, protože všichni bojovali do posledních sil a občas byl výsledek nerozhodný, takže se musela daná disciplína opakovat. Jako první bylo klání jezdců na koni. Toho vytvořili dva lidi z družiny a třetí jezdec- se snažil shodit protivníka ze sedla látkovým obuškem. Občas se setkali dva tak silní bojovníci, že se rozhodlo teprve po dalším souboji. Tento vyhráli Elfové. Další disciplínou byl věnec princezny. Jezdec se snažil trefit kopím do malého kolečka, zavěšeného nad arénou. Nejlepší trefu měl tentokrát jezdec lidí z Gondoru .Další disciplíny už byly bez koní: střelba z luku, střelba na cíl a odpalování míčku mečem. Ve střelbě byli nejlepší Mágové, v mečování Hobiti a ve střelbě na cíl trpaslíci. Byl také vyhlášen nejlepší sběrač míčků- Ondra z lidí. Po vysilujících výkonech se pak všichni s radostí vrhli na večeri-puding s piškotama a ananasem...

Večer už bylo volno, aby všichni měli dost sil na dnešní noční etapovku. Ta se, myslím dost povedla, taky právě proto, že se hrála už za tmy. Národy měly za úkol vyčistit les od odporných skřetů, které představovaly očíslované hlavy s obříma očima pověšené na stromech. Oči při osvětlení baterkou strašidelně svítily, ale nebylo zase tak snadné je najít...

Vypadá to, že národy se blíží k cíli- k Hoře Osudu...

20.7.2002 - 15.DEN TÁBORA - HORA OSUDU

(OPSÁNO OD SNĚHULI Z CANCU)

Příšerné ráno, teda alespoň pro mě, strašně mě všecko bolí a nejvíc záda. Jako bych celou noc spala na dromedárovi. Dnes byla poslední etapovka. Ráno jsme měli ještě hledat lístečky s body, za které jsme se mohli dostat do Mordoru. Sedmičky byla bohužel poslední. Na cestu jsme se vydali kolem jedenácté. Šli jsme do neznámé jeskyně, poprvé jsem viděla i Dračí jeskyni - nádhera. Jako by se ve mně vzbudila nějaké tajemná moc, cítila jsem se bezvadně, nedokážu popsat svoje pocity, ale bylo to něco skvělého. Vyškrábali

jsme se k břidlicovému poli a tam, nás stýsali stíny. Po chvíli čekání jsme se mohli vydat na cestu. Došli jsme k jeskyni, táhl se z ní dým, vypadalo to tajemně. Přešli jsme přes skalní cestičku až do středu hory Osudu, všude byla tma, hrála hudba a jen zapálené louče osvětlovaly jeskyni. Radek nás vyzval, abychom vhodily prsten do hlubin hory Osudu. Sledovala jsem jak prsten upadá do hlubin a kůže na níž byl navlečen se ztrácí s ním. Připadala jsem se jako Frodo Pytlík...Prsten byl zničen a zlo přemoženo.....

(KIKINA)

...Přišel poslední úsek jejich puti k Orodruině a byla to větší muka, než by Sama vůbec někdy napadlo, že může snést. Zůstalo temno, nejen proto, že Hora kouřila: zdálo se, že přichází bouře a daleko pod černým nebem prokmitávaly blesky. Dýchání bylo bolestivé a obtížné a na hobity přišla závrať, takže se potáceli a často padali. A přece se jejich vůle nepodávala a drali se dál. Hora byla stále blíž, až nakonec, když zvedli těžké hlavy, vyplňovala celý obzor...

Poslední možností všech národů Středozemě, jak získat drahocenné centimetry na mapě a tím i dojít až k Hoře Osudu, bylo nalézt co nejvíce bodů v podobě miniaturních ruliček. Najít je ale nebylo tak snadné. Zákeřné Stíny je totiž ukrývaly velmi pečlivě, a tak hledání chtělo opravdu bystrý zrak. S pomocí těchto bodů navíc tak došly všechny družiny- národy Středozemě- na své mapě až k cíli- hoře Orodruina, což znamená hora Osudu...

Zabalená do hábitu Stínu stojím u světélkujícího jezírka, ve kterém se odrážejí plameny loučí, jež osvětlují celý prostor jeskyně. Jezírko představuje chřtán hory Osudu, právě do něj musí družiny hodit Prsten. Chodbou už se prodírá první středozemský národ- Mágové, čili družina Žižal. Zapínám naši vymoženost- kazeták s CD Pán prstenů, aby byla atmosféra co nejvěrohodnější, aby všem běhal mráz po zádech a dech se tajil. Myslím, že přesně takové účinky tohleto všechno má. Mágo-

vé jsou přivítáni Stínem, který stojí na konci chodby a pozvedá hořící meč. Mičky je zve dál do nitra Hory. Hudba utichá. „Vítej, národe Středozemě, jenž jsi jako první dosáhl tohoto posvátného místa, a také proto jako jediný můžeš převzít největší poklad- zázračný elfí meč, který zde byl ukryt po mnoho let. Předtím však ale vykonejte to, pro co jste vážili dlouhé putování plné nástrah a strachu. Vhodte Prsten do tohoto jezera, kde bude zničen a sním padne i moc temného Pána, který svazuje celou Středozemi. Země bude zachráněna a sní celý Kraj, Lórien, Morie, Gondor i všechny ostatní kraje. Pak se můžete poklidně vrátit do Hobitína, protože nebezpečí ze strany Stínů už vám nehrozí.“ A pak, za tónů elfí písně Lórien, byl Prsten vhozen do jezera, stejně jako další čtyři, které vlastnili hobiti, elfové, trpaslíci a lidé z Gondoru. Všichni prošli strastiplnou cestu, aby Prsten moci zničili a tak zbavili zemi kruté vlády smrti. Jen Mágové však získali elfí meč, který jim zůstane jako připomínka síly, kterou museli k jeho získání vynaložit.

21.7.2002 - 16.DEN TÁBORA - CESTA ZPÁTKY

(HRABOŠ)

Dneska jsme vstávali o půl osmé. Na snídani byl chleba s marmeládou a potom jsme dělali oběd. Byl chleba s máslem a salámem a oplatky. Potom jsme měli každý ledňáky a jelo se vlakem domů.

(KIKINA)

Zdá se, že sluníčko se chce s námi pěkně rozloučit, už od rána se na nás vesele směje. Protože nemusíme nic bourat- stany, kuchyň, hangár, týpí- všechno tady necháváme Brňákům- ráno probíhá jako vždycky. Na nástupu ještě vztyčujeme vlajku, i když jenom na chvíli, a tak vůbec nic nenasvědčuje tomu, že máme dnes odjíždět domů. Snad jenom sbalené bágly a kopka nářadí, které tu nemůžeme nechat napovídají, že

dnes je definitivní konec prázdninového dobrodružství a že už nás čeká jenom trmácení domů.

Konec tábora. Je to divné, po třech týdnech strávených společně s nejlepšími kamarády, plný dojmů a nových zážitků prostě jenom tak sbalit bágly a říct: ahoj, bylo to fajn. Člověk by chtěl na úplný konec říct něco velkého, nějak vyjádřit to, že mu bylo celý ten čas moc dobře a že už se těší na další tábor. Ale většinou, teda aspoň já, se zmůže jenom na podání ruky a nějakou tu tajnou slzičku. Ale všechno se musí brát i z druhé strany. Po prázdninách začne všechno zase znovu. Všechny barevné výpravy, pestré družinovou, společné schůzky, všechny zážitky, úspěchy i zklamání, hodiny věnované přípravě schůzek, všechno bude jako vždycky a přece nové a nikdy stejné. A pak se třeba při svitu petrolejky na Polární výpravě bude vzpomínat, jak Jeňa spadnul do tůňky, jak jsme honili Glumiška, bude se vzpomínat na boje se Stíny, na noční strach při hídce, na sluníčko a na velkou bouřku, při které nespadla ani kapka. A tak se vytvoří miniskládanka barevných střípků, která každému zůstane někde hluboko schovaná, než přijde čas ji oprášit...

(22.7.2002 - DEN POTÉ)

(SNĚHULA)

Jsem doma, ležím v posteli i přesto, že už je něco přes dvanáct odpoledne. V uších mi doznívají melodie písniček hrané na posledním táborovém ohni. V mysli jsem stále na táboře. Nepopřu, že jsem se domů těšila na milované osůbky, po kterých se mi moc stýskalo. Ale na táboře bylo stokrát líp. Mít příležitost vrátit se tam neváhám ani minutu. Večer, když jsem byla se svými přáteli jsem se cítila jako Alenka v říši divů. Oni byli znuděni, sami to mnohokrát řekli a mě bylo přitom tak dobře.

Včerejší den bych nazvala něco jako návrat z ráje. V duchu přemýšlím proč se mi nechce vstát z postele, asi to bude nejspíš tím, že se nechci vrátit do normálu. Když zavřu oči vidím poslední etapovku. Jak hážeme prsten do Hory Osudu v Mordoru. Prsten tiše klesá ke dnu a kůže na níž byl navlečen se tiše ztrácí v hlubinách s ním. Až teď si uvědomuju, že tím jsme skončili, ztratili jsme další očekávání na etapovky, tysanice a srandu kolem nich - jsou v nenávratnu pryč. Zmizeli tak jako ten prsten v hlubinách hory Osudu.

Z CANCÁKU - SAMOTKA 18.7.2002

(KECKA)

Na letošním táboře jsem rozhodla skládat „tři orlí pera“. Hlad a mlčení jsem zvládla napoprvé. Asi nejlehčí bylo přespání v přírodě. A tady je kousek z mých zážitků.

Spěchám po cestě ať mě nikdo nevidí. Šplhám po rozbahněné cestičce a málem hodím lištu. Drápu se nahoru a těším se až najdu své místo. Jsem tu! Shazuju batoh a mám to. Vytahuju ceľtu uzlovačky, sekýru a nůž. Přístřešek stavím asi dvacet minut – to asi Dazula nepotěší, ale to neva. Po dlouhém a neúprosném sekání už mám přístřešek. Vytahuju ceľtu a spacák. Slyším sovu a Jerryho. Právě teď slyším nejvíc Zuba, Miru, dlouhý hvizd, řev, dobrý hlad nedáme sa odehnat' a ticho. Jak já bych si taky dala „mňam“ - já si musím vystačit s mými zásobami. A už to jede - slyším oblíbenou píseň „My tu nééééééééééřveme myjsme póóóóótichu“, připadlo mi to jako bych měla pod sebou HOSPODU a né skautský tábor. Miris zapískal vanaře. To je můj první večer na kterém nebudu. Právě teď si dělám svou malou žranici a vytahuju svou počtivě užmutou kyselou žízalu a vychutnávám si ji. Škoda, že nejdu do sauny!!!

Sedím tu tak sama a když tak přemýšlím nemám z ničeho strach, i když je tma a houká sova. Les je vlastně stejný jako přes den jen mě se zbystří smysly. Škoda, že jsem sama. Kdybych, tak měla někoho u sebe, který by mě hřál a povídal si. Už slyším Cipíška jak letí do vody. Cítuji Miríša, který právě řve „ty prase, tady sa chodí“. Treba vám to teď nepříjde směšné, ale mě v tu chvíli jo. S hangáru slyším jen flétnu a kytaru. Chytrý sa zajímavě vyjadřuje „ččača tu je vody“. A Jeňa s Mirů odpočítávají 10 sekund: 1,2,36,52...

Podle řevu je dnes Odra velmi teplá. Nevím co mám dělat, tak píšu to co slyším. Jdu na záchod, takže přestávám psát. Už jsem tu a nic mě nesežralo. Nechci ze sebe dělat hrdinku, ale zatím nemám strach. Ten třináctý den tábora je opravdu zvláštní - všichni mi tady ze shora připadají jako by pustili z Bohnic. Nevím jestli je to Bára, ale píská to zajímavě a pěknou notu. Mířisa slyším až sem, jak smrká - to je úchvatné, co!!!

Někdo jde na wc a řve „Póomoc, póóóóomoc, póóóóomoc, kde jste kdo!!!“ A já se můžu potíhat smíchy... Místo, aby se ke mně tužil hezkej, svalnatej, modrookej borec, tak z jedné strany mám smradlavé mokré boty a z druhé gemušku. To je blbě. Všeci už šli spát a já nemám co poslouchat, takže už nemám co psát. Bára piš! „Póóóóomoc Póóóóomoc póóóóomoc“, ale nevím proč. Už mi blembaj oči tak jdu spát. Na etapovku se mi nechce čekat, tak dobrou všem - papapa.

To byla noc!!! V 23:00 jsem se probudila a zjistila, že mi kape na hlavu a že mám mokré nohy a boty a že mám pod sebou kaluž vody...Párkrát jsem si vynadala a pak šla spať s mokřú řiťú. Je 10:30 a já jsem nad tábořem. Nic sa neděje, všeci sů asi v hangáru. Právě prošla Eve s batohem, Radek, Bára a Zdenek. Kača si jde do stanu - něco vzala a jde asi do hangáru. Radek zapískal, že mají jít do hangáru a slyším kytaru. K táboru se nedá moc přiblížit aby tě někdo neviděl. Teď šla Kikína do stanu. Vzala J.R.R.Tolkiena, tak soudím že se bude číst páč je hnusně. Jdu zpátky, protože mám hlad. Xanda žalostně volá na Vojtu a Vojta odpovídá „já si du pro boty, takže

archiv oddílového časopisu lze nalézt na internetu - <http://sestka.jinak.cz>